

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Hermanni Conringii De Antiquitatibus Academicis Dissertationes

Conring, Hermann

Helmeftadii, 1674

Supplementum X. Ad pag. XIV. & XV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12929

fuerant, & quasi vis si quem novissent ad id expeditum. Tunc ei dixerunt, esse quendam Aristophanem, qui summo studio summaque diligentia quotidie omnes libros ex ordine perlegeret. Itaque in conventu ludorum cum secreta sedes essent iudicibus distributa, cum ceteris Aristophanes citatus quemadmodum fuerat ei locus designatus sedis. Primo Poëtarum ordine ad certationem inducto, cum recitarentur scripta, populus cunctus significando monebat iudices, quod probarent. Itaque cum ab singulis sententia sunt rogata, sex una dixerunt, & quem maxime animadverterunt multitudini placuisse et primum primum, insequenti secundum tribuerunt. Aristophanes vero cum ab eo sententia rogaretur, eum primum pronunciarum iussit qui minime populo placuisset. Cum autem Rex & universi vehementer indignarentur, surrexit, & rogando impetravit ut se paterentur dicere. Itaque silentio facto docuit, unum ex his eum esse poetam, ceteros aliena recitavisse: oportere autem iudicantes non furta sed scripta probare. Admirante populo, & Rege dubitante, fretus memoria de certis (forte exercitiis) armariis infinita volumina eduxit, & ea cum recitatis conferendo coegit ipsos furatos de se confiteri. Itaque Rex iussit cum his agi furis condemnatosque cum ignominia dimisit, Aristophanem vero amplissimis muneribus ornavit, & supra Bibliothecam constituit. Hæc omnia Vitruvius.

De Museo præter illa Straboni dicta, ex Athenæo, Philostrato, Spartiano, Dione & aliis possent quidem nonnulla adjici, sed institutum haud patitur.

SUPPLEMENTVM X.

Ad pag. xiv. & xv.

Quæ pag. 14 notavimus, de tolerato ab Atheniensibus sententiarum Philosophicarum à sacris suis receptis dissidio, non ita accipienda sunt, quasi ἀπλῶς eo ipso malè consuluerint reipublicæ suæ. Enimverò est quidem haud

Ff

paucis

paucis Politicorum persuasum, nihil ejusmodi ferendum in benè constituta republicâ: idque quoniam consulendum est paci ac tranquillitati civili, quæ diffidio isthoc corrumpitur. Pridem tamen à nobis victum est, & aliàs denudò firmitus constituetur, ἀξιώμα illud quorundam procul abesse à veritate; ad quietemque reipublicæ satis esse, si nemini permittatur cum turba sententias suas docere, & modò religionis naturâ notæ scita consent: nempe de unius Dei providentia humanarum etiam quarumvis rerum, deque animæ immortalitate, & poenis præmiisque, justo judicio divino à morte etiam accipiendis. Quoposito manifestum est, non debuisse ferri Epicuri Scholam, & si quæ alia impugnavit olim sive apertè sive clam illas quas diximus reipublicæ omnis conservandæ necessarias, ut ita dicam, *καὶ θεοῖς*. Vix etiam est, ut saltim in nonnullis debuissent tolerari Stoici; nimis scilicet crudè pro libertatis studio & de republica differentes. Nec verò cuiquam dominatui doctrina illorum temere fuit consentanea: eoque nomine malè inter Philosophos reliquos Stoici cum primis audierunt, cùm aliàs tùm Domitiano imperante, ac propterea pulsi sunt Urbe.

Quod porrò pag. 15 diximus, promiscuam illam liberam Philosophandi etiam de sacris rationem cum Christianâ demum doctrinâ Athenis desisse, accipiendum est de Christianismo jam plenè adulto. Neutiquam enim fuerunt Christiani, illi *πρεσβῆς* Suidæ dicti Philosophi, qui Justiniano Imperante quasi desperabundi in Persiam iiverunt ad regem Cosroem, voti tamen frustrati rediere: quos inter fuit & Simplicius celebris ille in schola Athenensi Aristotelis aliquot librorum commentator, vir quidem doctus sed Christianæ religionis amarulentus hostis.

SVP.